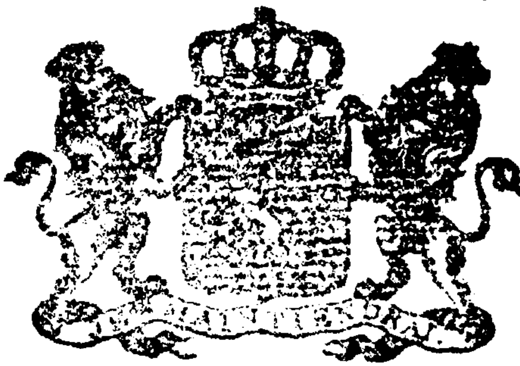
STAND DER MAAN.
Februarij . . . . . . LAATSTE KWARTIER.
» . . . . . . NIEUWE MAAN.
» . . . . . . EERSTE KWARTIER.
23 » . . . . . VOLLE MAAN.

WATERGETIJEN.

		Hoog Water.	Laag Water.
15	ZATURDAG . . . 's morg.	10-22	's av. 10-51
16	ZONDAG.	11-24	11-56
17	MAANDAG	—	0-36
18	DINGSDAG	1-13	1-50

SURINAAMSCHE COURANT.

Aº 1834. ZATURDAG, DEN 15den FEBRUARIJ. Nº. 14.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

Den 13 Februarij 1834.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, van den 5den dezer, Nº. 115/100, is tot VAANDRIG in de Divisie Para benoemd en aangesteld SAMUEL DEL PRADO.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

ADVERTENTIËN.

Door het COLLEGIUM MEDICUM, den Heer HENDRIK NICOLAAS WALEWIJN RIJKE, na afgelegd *Examen* tot *Heelmeester*, in de Divisiën geadmitteerd zijnde, zoo wordt hiervan bij deze de daarbij belanghebbenden kennis gegeven.

Paramaribo den 12 Februarij 1834.

De Scriba bij het Collegium Medicum,
H. H. DIEPERINK.

TRANSPORTEN.

(5798) Den 1sten Februarij 1834 Exploicteur bij het Geregtshof, aan J. H. REYEG, van de Buitengrond *Abigaelslust*, gelegen aan het Pad van *Wanika*, aangekomen hebbende JACOBUS PHILIP ESSER.

Den 8sten. L. THIJM, gewezene Vendumeester en Ontvanger, aan JACOB GOMPERTS, van het Huis en Erf, aan de *Watermolenstraat*, Lª. A. Nº. 123.

Den 10den. ALEXANDER SALOMONS, Vendumeester, aan MARTINUS BERNARD CHOCOLAAD, van het Huis en Erf, aan de *Ladesmoststraat*, Lª. D. Nº. 817.

Den 12den. L. THIJM, gewezene Vendumeester en Ontvanger, aan JACOT van IMTHURN, van een Huis en Erf, aan de *Hoogestraat*, Lª. D. Nº. 779.

Idem. JACOT van IMTHURN, aan PIETER BARBEVELD, van het Huis en Erf, aan de *Hoogestraat*, Lª. D. Nº. 779.

Idem. Exploicteur bij het Geregtshof, aan G L. BÖSEKHOFF, van het Huis en Erf, op den hoek van de *Gravenstraat* en *Gouvernements Plein*, Lª. A. Nº 41, aangekomen hebbende CORNELIA SCHEPER en CONSTANTIA VERSCHUUR, gehuwd met JOHANNES SCHEEN.

HIJPOTHEEK.

Den 8sten Februarij. JACOB GOMPERTS, *Eerste Hijpotheek*, ten behoeve H. G. ROUX qq. Boedel THOMAS PLUNKETT, te vestigen op het Huis en Erf, aan de *Waterkant*, Lª. A. Nº. 74, en het Huis en Erf, aan de *Watermolenstraat*, Lª. A. Nº. 123.

Paramaribo den 13 Februarij 1834.

WENTHOLT,
Adj. Griffier.

PRONUNTIATIE VAN DICTUMS, gearresteerd bij de Commissie tot de Zaken van de *Nieuwe Wees-, Kurateele en Onbeheerde Boedels Kamer*, in de Boedels wed. SALOMON VAN THOLL, gebore HENDRIKS en A. T. BABIZE; op Zaturdag den 15den dezer, des voormiddags *Elf* uren.

Paramaribo den 12 Februarij 1834.

De Scriba bij de Commissie voornd.,
R. GOLLENSTEDE.

(9298) Publieke Inschrijving ter *Nieuwe Wees-, Kurateele en Onbeheerde Boedels Kamer*, op:

Zes balen Heele KOFFIJ,
Een baal Gebroken »

van de Plantaadje *Lust en Rust*.

De inschrijvings - billetten zullen worden aangenomen tot op *HEDEN*, des voormiddags *Elf* uren.

De Kooper zal ƒ 1 - 10 voor de ledige zak moeten betalen.

Paramaribo, den 15 Februarij 1834.

De Scriba bij de Commissie tot de Zaken van opgemelde Kamer,
R. GOLLENSTEDE.

(5728) Wordt bij Publieke Inschrijving, te Koop aangeboden, van Plantagien *de Dankbaarheid* en *Sara Maria:*

plus minus 10,000 ℔ heele witte en zwarte bast KOFFIJ.
» » 500 ℔ gebroke KOFFIJ.

De inschrijvings - billetten zullen ter Griffie van het Geregtshof worden aangenomen, tot Maandag den 17den dezer, des morgens *acht* uren, als wanneer dezelven door Heeren Gecommitteerde Raden zullen worden geopend.

De monsters zijn aldaar ter bezigtigen.

Paramaribo den 14 Februarij 1834.

V. VAN HALM Jz,
Sequester c. s.

(9290) De ondergeteekende van voornemen zijnde om ter herstelling zijner gezondheid deze Kolonie binnen weinige weken en voor eenen korten tijd te verlaten, verzoekt een ieder, die iets van hem te vorderen hebben, betaling te komen ontvangen, en die aan hem verschuldigd zijn voor gedane practijk over de jaren 1830, 31, 32 en 33, betaling te komen presteren; — en daar hij overtuigd is, dat velen zijner gewezen *patienten* nimmer hunne blanco rekeningen hebben ontvangen, zoo verzoekt hij allen, hetzij zijliedenden de blanco rekeningen ontvangen hebben of niet, zijne vorderingen te komen voldoen, of met hem in schikking te treden, te meer durft hij dit verzoeken, daar vele zijner *patienten* uithoofde van de oogenschijnlijke onvermogen waarin zij verkeerden, hunne namen niet zullen geboekstaafd vinden, — terwijl hij gaarne bereid is, aan andere wiens namen hoezeer geboekt zijnde, en die van hun onvermogen willen doen blijken, de gequiteerde rekeningen zonder betaling te overhandigen.

Hij vertrouwd dat deze zijne welwillende aanbod, een ieder die hem zoo goedgunstig sedert een reeks van jaren hebben gepatroniseerd, zullen aanmoedigen, om ingevolge zijn verzoek, met hem binnen de korlst mogelijken tijd, te komen liquideren.

Paramaribo den 5 Februarij 1834.

F. W. CRAGIN.
Med. Dr. en Chirurgijn.

(5733) De ondergeteekende heeft bij behoorlijke Procuratie, tot zijnen *Generale Gemagtigde* aangesteld, den Heer J. L. KARSEBOOM.

Paramaribo den 14 Februarij 1834.

H. BIJLAART.

(5794) De ondergeteekende verzoekt aan een ieder, hoegenaamd niets op haar naam of voor hare rekening te leveren, dan op een door haar eigenhandig geteekend *requisiet*.

Wijders roept zij bij deze op alle degenen die regtmatige vorderingen ten hare lasten mogten hebben, onmiddellijk op te komen, om na accoord-bevinding, betaling te erlangen.

Paramaribo den 13 Februarij 1834.

HENDRICA MOURITIA van LOBBRECHT.

(5758) GEORGE NICHOLSON vertrekt.

Paramaribo den 13 Februarij 1834.

SCHEEPSTIJDINGEN.

Binnengekomen.

Den 11den dezer, Z. M. Oorlog Brik *PEGASUS*, Kapt. Luit. J. P. MULLER, van Curacao.

Uitgeklaard.

Den 12den, het Schip *de jonge Gerbrand*, Kapt. C. JASKI, naar Amsterdam; lading: 258 vaten Suiker, 53 balen schoone Katoen en 1890 pond oud Koper.

MENGELINGEN.

AZOR EN CIDLI.

[*Vervolg en Slot van* Nº. 13.]

Azor kon eindelijk weer, door de troostredenen, die de brave Luitenant G.... hem toesprak, bedaard en kalm redenen. — Zijne zaken waren ook eindelijk in orde gebragt door de zorg van zijnen tweeden Vader, en hij stond op het vertrek, om weder naar de Hoogeschool te reizen, en zijne studien voort te zetten. Hij had zijne genegenheid zeer ingewikkeld, verder durfde hij het niet wagen, reeds aan *Cidli* te kennen gegeven, doch niets er op ten antwoord ontvangen (misschien had zij zijne ingewikkelde redenen niet verstaan), waardoor hij zich van hare wederliefde konde verzekeren. — Daags voor het vertrek van *Azor* viel het volgend gesprek tusschen hem en den Luitenant voor:

Azor. Mijn Vriend! mijn Vader! — Ik heb U eene zaak, welke ik voor mij van het uiterst belang reken, bekend te maken, dan — beschroomheid heeft tot nog toe mijne lippen gesloten gehouden.

Luitenant. Behoeft Gij voor iemand, die uw Vriend, uw Vader is, zoo immers noemt Gij mij, beschroomd te wezen?

A. O neen! maar — och! hoe kan ik zoo wezen? — Ik zal het U openhartig zeggen. — Ik bemin, en heb reeds bemind bij het leven van mijnen waardigen Vader. (*bij het noemen van dezen naam, die hem heilig was, biggelden hem de tranen langs de wangen.*)

L. Droog uwe billijke tranen. — Gij bemind, beminde reeds voor lang? —

A. Ja! en uwe *Cidli* is het, die mijn geheel hart bezit.

L. Mijne Nicht? mijne *Cidli*? — weet

zij het, of heb Gij haar niets van uwe liefde laten blijken?

A. Ingewikkeld — doch de liefde maakt beschroomd. — Ik wil ook eerst mijne letteroefeningen voltrekken, eer ik haar verder mijne hand en hart aanbieden.

L. Dit is zeer goed, want zij is als nog te jong. — Bedenk U wel. — Gij zoudt kunnen veranderen.

A. O neen! doch ik wenschte wel, dat Gij haar liet onderwijzen in het Fransch, en verder vrouwelijke wetenschappen. — Ik weet wel, zeer wel, dat uwe omstandigheden zulks niet toelaten, doch ik weet hier raad toe. — Gij weet, dat mijne middelen veel en mijne inkomsten meer zijn, dan ik zonder verkwisting kan verteren. Jaarlijks zal ik U zoo veel geven, als Gij voor haar onderwijs noodig heb, maar. —

L. Edelmoedig Jongeling!... (*meer kan hij niet voortbrengen.*)

A. Maar — ééne voorwaarde — ééne bede slechts! — Ontvang dit geld van mij als iets, hetgeen ik U voor uwe trouwe hulp en raad schuldig ben; Gij moet het dus niet beschouwen als eene gift, waardoor ik U uwe Nicht (laat mij eens deze uitdrukking gebruiken) zoekt af te dwingen, o neen! dan zoudt Gij mij geheel en al miskennen. — Laat ook hiervan toch niets blijken aan *Cidli.* Ik ken de grootheid harer ziel; zij zou bekwaam wezen, om mij, schoon zij mij minder dan een anderen beminde, hare hand aan te bieden, en — kan ik haar dan gelukkig maken? Dan genoeg. — Gij begrijp mij....

L. Kan er zoo veel edelmoedigheid in eenen Sterveling gevonden worden?!! » De vurigste dankzegging breng ik U toe, God van den Hemel! dat Gij mij op het onverwachts middelen heb laten ontmoeten, waardoor ik mijne *Cidli*, die ik het braafste, het beste Meisje wensch, kan begelukkigen!" (*Hier zweeg de brave Grijsaard, dankbre vreugdetranen vloeiden langs zijne kaken. Hij zeeg sprakeloos om den hals van* Azor *eindelijk herstelt hij zich.*) Een verzoek aan U, mijn jonge edelmoedige Vriend! o weiger mij hetzelve niet! Zoo Gij eens mijne *Cidli*, als uwe Echtgenoote, moogt omhelzen (nimmer wilde ik haar een huwelijk opdwingen), o! laat dan toe, dat ik aan haar uw edelmoedig karakter bekend maakt, dan — dan zal zij U nog sterker, vuriger, teederer beminnen. Ik ook zal met haar uwe grootheid bewonderen, en in hare billijke vreugde, dat zij den edelmoedigsten jongeling haren Echtgenoot kan noemen, deelen, meer kan ik hierover thans niet spreken. Ik ben geheel bewondering...

De Luitenant G.... drukte hierop onzen *Azor* aan zijnen boezem, kuste hem teederlijk gaf hem nog eenige vriendvaderlijke lessen, en wenschte hem eene voorspoedige reize. 's Anderen dags ging *Azor* vroeg op weg, zettede zijne reize, vol gedachten aan zijnen overledenen Vader en aan de raadgevingen van zijnen besten Vriend, voort; zijne overdenkingen wierden telkens verwisseld met gedachten aan de bekoorlijke *Cidli*. Hij bevlijtigde zich naarstig in zijne letteroefeningen, leefde dengdzaam, steeds gedachtig aan de jongste woorden van zijnen Vader: *Vrees God, en houdt zijne geboden!* De Luitenant G.... gaf zijne Nicht over aan de zorg van eene bejaarde deugdzame Dame, zijnde eene zijner oude bekenden te Z****; deze bezorgde alles voor *Cidli*, en liet haar onderwijzen niet alleen in alle vrouwelijke handwerken, maar ook in alles, wat haar tot eene deugdzame vrouw, eene verstandige moeder kon vormen.

Na verloop van drie jaren keerde *Azor* van de Akademie, waar hij zijne studien met roem had ten einde gebragt, terug. *Cidli*, die hij in al dien tijd niet gezien had, wierd ook eerstdags te huis verwacht; zoodra zij gekomen was, ijlde hij naar haar toe, om haar te verwelkomen. Zij scheen hem nu nog bevalliger toe, en geen enkele dag snelde er verbij, of hij ging naar de woning van *Cidli*, want hier gebruik men de woorden van den onvergelijkelijken Caledonischen Dichter, *Ossian.*

't Zien van die maagd was voor hem, gelijk voor bewoners der rotsen
't Licht, dan in 't aanschijn hun straalt, wanneer zij het veld weer bezoeken,
En voor 't geschitter der Zon, het oog, dat getroffen wordt, neerslaan.

Op eenen schoonen namiddag sloeg hij haar eene wandeling voor. Onder het wandelen waagde hij het, om haar onbewimpeld zijne liefde bekend te maken, stamelde bragt hij deze woorden uit: » *Cidli!* ik bemin U — ik heb U reeds lang bemind — dan tot nog toe durfde ik U zulks niet bekend maken; vrees, of hoe zal ik het noemen, weerhieldt mij, geef mij een gunstig antwoord! *Cidli!* Ik kan thans niet behoorlijk spreken, ik weet naauwelijks, wat ik zeg, want ik...." Hierop hervatte *Cidli*: » Wat toch weerhieldt U? Gij kende mij immers van jongs af; als kinderen bragten wij menigmaal schuldelooze oogenblikken door. Doch om U niet in het onzekere te laten, ik gevoel achting, misschien meer dan achting voor U, maar mijne hand, als Echtgenoote, kan ik U *nu* niet, en misschien *nimmer* aanbieden, ik ken U niet genoeg; Gij bezit rijkdommen, ik integendeel niets. Ik weet hoe dikwerf zulks kwade huwelijken veroorzaakt: men verbeeld zich te beminnen, en helaas! zulk eene liefde wordt schielijk in haat, ten minsten in onverschilligheid verandert. Ik zal mijne hand aan niemand geven, ten zij hij mij in middelen gelijk is, of ik moet hem door en door kennen, want zoo mijn Echtgenoot zijne genegenheid jegens mij in onverschilligheid veranderde, ach! dit zou mij van weedom doen sterven; daarom, zoo Gij mij waarlijk hoogschat, spreek niet meer van uwe liefde! de tijd zal misschien, zoo gij mij opregt bemind, U een gunstiger antwoord doen verwerven. Laat ons naar huis treden, en over andere zaken spreken!" *Azor* bragt zijn Meisje neerslagtig aan hare woning; waagde het eenen kus van haar te stelen, en keerde weemoedig naar zijn huis terug. *Cidli* verhaalde 's avonds, onder het eten, het vorig gesprek haren Oom, en besloot met deze woorden: » Ik schat *Azor* hoog, ja! ik bemin hem, maar ik ken hem niet door en door, hij mogt eens berouw van zijne keus krijgen, wanneer hij ondervond, dat ik niets bezit, en even daarom heb ik zijn aanzoek voor het tegenwoordige afgeslagen." Vrees hier niet voor, mijne Beste! ik ken *Azor.*" dus was het antwoord van den Luitenant G.... Hierop verhaalt hij haar alles. » Hemel! roept zij uit, kan zulks in eenen Sterveling plaats grijpen?! o hoe bemind hij mij! morgen, want het is nu te laat, morgen zal ik deze hand, dit hart aan *Azor* aanbieden." Zij brengt den nacht slapeloos door. Zoodra de Zon aan de oosterkimmen ten voorschijn getreden was, vliegt zij ijlings naar *Azors* woning. Zij vindt hem reeds in zijnen tuin op eene bank gezeten, want hij had reeds, voor den opgang der Zon zijne kamer verlaten, om in de ruime lucht vrijer adem te halen, en aan zijne weemoedigheid den vollen teugel te vieren; zijn hoofd rustede op zijne hand, en hij staarde, vol gedachten, hartnekkig op den grond. Zij valt hem om den hals, en roept, als buiten zich zelve, in verrukking uit: » *Azor! Azor!* o hoe bemind Ge mij! Ik weet alles, nimmer kan ik aan zulk eene liefde beantwoorden, ach! hoe heb ik U verongelijkt! Ik geef mij geheel aan U over. Hier is mijne hand. Dit hart klopt geheel voor U!" Zij sluit hem vast aan haren boezem, en drukt den kus der heiligste liefde op zijne lippen. Hand aan hand treden zij uit den tuin, en snellen naar den braven Luitenant G...., om aan hem hunne zaligheid bekend te maken. Hij ook is geheel vreugd, met het warmste hart neemt hij deel in hunne billijke blijdschap. Hij smeekt den Hemel om de beste zegeningen voor *Azor* en *Cidli*, zij ook mengen hunne bede met die van den eerwaardigen Grijsaard, en hun gemeenschaplijk gebed klom op tot voor den troon der Godheid......

Na weinige dagen wierden zij zamen in den echt vereenigd. Zij leefden voorspoedig en deugdzaam, en beminden elkanderen niet als Engelen, maar zoo vurig, als sterflingen zich immer kunnen liefhebben. Hun echt wierd gezegend met een viertal kinderen, welke door het voorbeeldig gedrag hunner Ouderen opgeleid wierden, om deugd en braafheid te beminnen, en daarentegen alles, wat slechtigheden kan genoemd worden, te haten. De brave Luitenant deelde nog lang in hunnen gelukstaat; hij bevlijtigde zich, benevens *Azor* en *Cidli*, om hun kroost hoe langer te meer ter deugd te vormen. *Cidli* was een steun voor behoeftigen, een troost voor onschuldig, voor ongeluk lijdenden. *Azor* was en bleef ook een Vriend der armen, een Vriend van hoopelooze Weduwen, een Vader van ouderlooze Weezen.

Azor en *Cidli* leefde met elkander, in eenen allergewenschten echt.

Wat is de deugd? De deugd is een onderwerp, welk onze bijzondere aandacht en die van alle menschen verdient.

Gij zult bemerken dat de deugd bestaat in wel te doen en in waarheid te spreken: dat zij ons mededoogend maakt en ons neigt om de smarten van anderen te verlichten: zij maakt ons billijk en goed in alle de rangen daar de natuur ons in gesteld heeft; en het algemeen brengt zij veel toe tot alles wat tot 's menschen geluk dient. De deugd brengt een inwendig genoegen in ons voort, dat door niets kan veranderd of ontrust worden: alle andere tijdelijke goederen hangen meer van andere menschen af dan van ons zelven. Rijkdommen, grootheid, gezag kunnen ons door geweld, onbillijkheid, en onvermagt ontnomen worden; doch de deugd hangt enkel van ons zelven af, het is in niemands vermogen ons daar van te beroven. Een deugdzaam mensch, door hoe vele rampen en ongelukken overstelpt, gevoelt binnen zich zelven eene troost, eene gemoedrust, welke hem meer geluk verschaffen dan de booze bezit in het volle genot van rijkdom en gezondheid.

Ter Drukkerij van Gezusters *SERRES.*